

Reflecția de joi - 5

URMÂND ȘI DEVENIND LUMINA LUMII



Un elev al sufletului care, după ani de pregătire în cadrul unei tradiții spirituale, a văzut cu ochiul interior miracolul transfigurării de pe munte, poate avea tendința de a rămâne pe acel munte, de a se bucura de Lumină.

Poate de aceea, Petru, simbol al voinței și al vigorii personalității, propune să pună trei corturi în vârful muntelui: unul pentru Moise (cunoașterea Legii), unul pentru Ilie (iubirea pentru Lege) și unul pentru Iisus (împlinirea Legii).

Dar o persoană care a primit cu adevărat Lumina spirituală - adică puterea Iubirii - nu are cum să o păstreze pentru sine. Iubirea trebuie să se exprime, ea este baza existenței sale. Astfel de persoane vor coborî de pe munte în slujba lumii și a umanității.

Ei vor lăsa lumina pe care au primit-o să strălucească în lume pentru semenii lor care încă rătăcesc în întuneric. Prin înțelegere, iubire și serviciu, ei își vor îndeplini misiunea lor interioară de a fi o punte între cer și pământ.

Iisus și discipolii săi coboară de pe munte; ființa umană aflată pe calea spirituală își schimbă atenția și puterea sufletească spre lumea exterioară. Iisus îi învață, îi hrănește și îi vindecă pe cei care sunt deschiși la aceasta, îl vindecă chiar și pe un om născut orb. Despre acest lucru citim:

În altă vreme, trecând Iisus pe acolo, a văzut un om orb din naștere. Și ucenicii Lui L-au întrebat: „Învățătorule, cine a păcătuit, omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?”.

Iisus a răspuns: „Ce rost are dacă a păcătuit omul acesta sau părinții lui, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu? Eu trebuie să lucrez faptele Părintelui meu (Tatăl-Mama) care m-a trimis, cât este ziuă; vine noaptea, când nimeni nu poate lucra. Cât timp sunt în lume, Eu sunt Lumina lumii”.

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 53: 1-2

De fapt, fiecare ființă umană muritoare în care nu s-a născut încă Iisus interior este una născută oarbă, deoarece suntem întemnițați în sfera de viață a simțurilor fizice. Dar, Iisus poate deschide ochii doar celor care au experimentat în interior ceva din viața superioară a sufletului. El spune:

„Eu sunt Lumina lumii; cel ce Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”.

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 50: 1

A umbla în întuneric înseamnă mai mult decât a fi prins în lumea materială prin efectul obligatoriu al simțurilor. Este, de fapt, starea existențială a ființei umane fizice. Organele superioare de percepție sunt încă închise pentru viața superioară; nașterea Luminii nu a avut loc încă. Nefiind conștientă de propria divinitate, o persoană „care încă umblă în întuneric” nu este capabilă încă să fie o punte între Creator și creație.

Dar de îndată ce lumina noii vieți a aprins torța interioară - odată ce scânteia spiritului latentă din inimă s-a trezit - Iisus poate fi perceput și urmat. Atunci lumina noii vieți este purtată în interior.

Puterea lui Christos care este eliberată în inima ființei umane îl propulsează apoi pe „acela care și-a recăpătat vederea” să continue pe calea renașterii. Atunci el nu numai că urmează Lumina lumii, dar el este acea Lumină. Iată de ce Iisus le spune discipolilor săi în Predica de pe Munte:

Voi sunteți lumina lumii. O cetate care este construită pe un deal nu poate fi ascunsă. Nici oamenii nu aprind o lumânare și o pun sub obroc, ci pe un sfeșnic și ea luminează pe toți cei care sunt în casă. Lumina voastră să strălucească astfel înaintea oamenilor, ca să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl-Mama care este în ceruri.

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 25: 7

Lumina divină este o lumină nepământească, o forță cu cea mai înaltă vibrație posibilă în acest univers. Pentru a putea reflecta această lumină în lume, un stil de viață pios și sublim din punct de vedere moral nu este suficient. Este nevoie de reînnoire în ceea ce privește spiritul, sufletul și corpul pentru a deveni o oglindă completă și capabilă pentru lumina gnostică.

Corpul cvadruplu muritor manifestat al omului septuplu este ca o barcă mică cu care navighează pe marea furtunoasă a vieții, cu care dobândește conștiința binelui și a răului. El este guvernat de voință, gândire și simțire.

Corpul fizic, corpul eteric, corpul astral și corpul mental sunt hainele de piele în care au fost îmbrăcați Adam și Eva. Totuși, odată ce noul suflet se naște și începe să își construiască din nou propriul corp, aceste patru corpuri sunt purificate și transformate.

În acest scop, semințele abilităților spirituale superioare au fost semănate în corpul fizic. Ele încep să germineze sub influența luminii sufletului și fac ca trupul și forțele sale de conducere să funcționeze într-un mod care să fie util sufletului. Bogăția spirituală a corpului uman este o comoară pe care o purtăm cu noi, dar de care puțini sunt conștienți.

Tot ceea ce captează atenția unei ființe umane determină o schimbare detectabilă, de exemplu, producția unui hormon, activarea anumitor părți ale creierului sau o schimbare a tensiunii arteriale. În mod similar, schimbări

concrete au loc atunci când o persoană își concentrează atenția asupra Lumii interioare a Lumii.

Dacă o persoană, pe baza mai multor experiențe, a stabilit că nu se poate găsi o împlinire durabilă în această lume și, mânată de o nostalgie profundă, începe să își caute adevăratul destin, atunci ea radiază o vibrație specifică și foarte puternică. Este ca și cum ar striga cu un sunet, un strigăt; nucleul său de lumină este pe cale să se deschidă.

O astfel de chemare este auzită de către Frăția Sufletelor VII. De la distanță, ei observaseră deja că nucleul sufletesc din inima acestei persoane era pe cale să germineze și, fără să observe, l-au luat în grija lor.

Răspunsul Frăției este neașteptat; cândva, în timpul orelor de somn, conștiința sufletului care se trezește este ridicată și primește atât instrucțiuni, cât și putere.

Astfel, asistat de Frăție, sufletul poate ghida personalitatea în viața de zi cu zi: el își șoptește sfaturile în facultățile de gândire, de simțire și de voință. Și, spre surprinderea sa, persoana în cauză găsește apoi oameni, organizații și publicații care o informează despre existența unei căi gnostice și eliberatoare. Acesta este primul răspuns al Frăției.

Atunci când o astfel de persoană este atinsă de acest răspuns, obținând o înțelegere și tânjind tot mai puternic după viața adevărată, atunci scânteia de spirit latent în inimă se aprinde. Împărăția sufletului este percepută în interiorul inimii. Inima începe literalmente să vadă Lumina vieții, deoarece scânteia începe să reflecte această nouă putere de Lumină, așa cum luna reflectă lumina Soarelui. Se naște Ioan Botezătorul. El dă mărturie despre lumină, dar el nu este lumina.

Această putere de lumină care este purtată „în sângele” ființei lui Ioan este o substanță străină pentru corpul uman. Substanțele străine din corp sunt combătute cu putere, iar Irod - simbolizând printre altele capacitatea de curățare a ficatului - face tot ce-i stă în putință pentru a-l îndepărta pe acest ciudat „rege nou-născut” din imperiul său. Și de multe ori reușește la început.

Elevul sufletului se afundă astfel într-o disperare profundă, deoarece continuă să cadă din nou în vechile tipare de viață. Puterea Luminii pare să îi scape continuu. Dar tocmai din cauza acestei dinamici și a pierderii constante a forței magnetice a unității rupte, dorința sa de lumină devine mai puternică. Și el perseverează.

În cele din urmă, Irod trebuie să se predea luminii din ce în ce mai puternice: sângele și sistemul nervos pot fi acum schimbate definitiv de această nouă forță interioară. Iisus se naște în om.

Se pot observa atunci două creaturi: ființa-Ioan care știe că trebuie să se diminueze; și Iisus, celălalt, care va crește astfel. Glanda timus din spatele sternului - activă până la pubertate pentru creșterea copilului - intră acum sub influența radiației de lumină din inimă și începe să genereze în sânge un hormon de creștere mai exaltat.

Sângele care circulă între inimă și cap este încărcat cu putere spirituală din acel moment. Când sângele ajunge la cap, forțele de lumină trezesc centrele spirituale latente, inclusiv glanda pituitară. La fel cum inima tânără a fost atinsă de Lumină, acum capul este atins de fluxul de putere luminoasă din inimă.

Capul este astfel purificat. Apare o nouă facultate de gândire, o nouă certitudine. Un flux cu totul nou de gânduri și intuiții se ridică în interiorul unei ființe umane aflate pe calea spirituală.

Aceste intuiții vin din interior și pare că au fost acolo dintotdeauna. Astfel, capul este în mod vizibil pregătit de curentul de Lumină pentru coborârea directă a Luminii, a focului Spiritului Sfânt.

Ioan îl vede pe Iisus venind la el în mod constant de dincolo de Iordan. Iisus este botezat de Ioan, este curățat de apă. Urmează apoi botezul prin foc, al spiritului, simbolizat prin porumbelul care coboară în hipofiză și rămâne acolo.

Acesta este doar începutul „pelerinajului lui Iisus pe pământ”: întregul corp și întreaga personalitate trebuie să fie încă curățate și reînnoite. Șchiopul,

orbul și infirmul din interiorul persoanei aflate pe calea gnostică sunt aspecte din noi înșine ce sunt vindecate treptat.

Focul central al conștiinței rezidă în sistemul format de creier și măduva spinării. Situată în coloana vertebrală formată din 33 de vertebre, energia care circulă în ea se numește kundalini.

Acest Arbore al Vieții este conectat la întregul sistem nervos. În el circulă energiile care îl împletesc pe om cu viața terestră, după ce au fost inspirate prin cele șapte chakre. Acest canal, legătura dintre mintea umană și corp, este deseori denumit focul șarpelui.

Doi șerpi sunt încolăciți în jurul arborelui vieții noastre: un șarpe de cupru și un șarpe de foc. Ei simbolizează, respectiv, principiul feminin și cel masculin din noi, ambii activi în lumea materială. De aceea, ei continuă în ignoranță, în întuneric, în conflicte - ei au cunoașterea binelui și a răului, dar au uitat de unitate.

Dar, concentrându-se asupra vieții sufletului, ființa umană își dezvoltă o nouă conștiință de natură superioară. Adiacent vechiului foc de șarpe, un foc de șarpe cu totul nou se dezvoltă spontan, fără exerciții sau tehnici. O nouă putere de Lumină coboară, iar capul este capabil să o primească datorită botezului de foc în Iordan. Lumina își începe acum coborârea în profunzimile personalității umane, în plexul sacral.

Fluxul noii forțe de Lumină urmează firele nervoase ale sistemului nervos simpatic care se desfășoară de o parte și de alta a măduvei spinării. În înțelepciunea indiană străveche, acestea sunt cunoscute sub numele de Ida și Pingala. Această forță de Lumină coboară prin cordonul drept.

Pe această cale, ea întâlnește punctele de intrare pentru șase din cele șapte chakre: chakra sprâncenelor, chakra gâtului, chakra inimii, chakra plexului solar, chakra splinei și chakra rădăcinii.

O chakră (care înseamnă roată) este un fel de organ de respirație: prin intermediul mișcării sale de rotație, fiecare chakră inspiră și expiră forțele vitale. Fiecare chakră este la fel de individuală ca o amprentă digitală. O nouă forță vitală, cum ar fi forța de Lumină gnostică, va întâmpina deci

rezistență din partea chakrelor de-a lungul drumului său, generând o probă de rezistență, o luptă între lumină și întuneric.

Cea mai extraordinară întâlnire este cea din chakra rădăcinii, numită și plexul sacral. Acolo se află așa-numitul șarpe încolăcit al lui kundalini - punctul în care karma este conectată la o ființă umană. Acolo se luptă noul șarpe cu vechiul șarpe, descris simbolic în Evanghelia drept ispita din deșert.

După victoria șarpelui nou în plexul sacral, curentul gnostic urcă pe cordonul stâng și acolo se întâlnește din nou cu chakrele, dar în ordine inversă. Această nouă întâlnire are implicații deosebite pentru funcționarea chakrelor: prin influența puterii Luminii, ele se armonizează cu viața interioară și încep să se rotească în sens invers, inhalând forțe diferite.

În acest fel, șarpele de aramă și șarpele de foc sunt înlocuiți de șerpi de aur; Caduceul este readus la gloria sa inițială și focul penticostal, focul Spiritului Sfânt, se poate manifesta.

Dar călătoria „spre Golgota”, locul craniului, nu s-a încheiat încă. Căci cea de-a șaptea chakră, chakra coroanei conectată la glanda pineală, nu a fost încă atinsă de puterea Luminii.

Dacă noua putere de Lumină își urmează acum cursul natural, fără forțări și fără exerciții, și reușește să deschidă chakra coroanei, pelerinajul simbolic pe pământ este încheiat. Această victorie, obținută prin orientarea noastră către noua viață, este descrisă în Evanghelia ca fiind transfigurarea de pe Munte.

Ambii șerpi noi se vor înfășura în jurul toiagului ca o trinitate: Arborele Vieții este din nou stabilit în microcosmos. Apoi se spune acestei trinități spirit, suflet și trup:

Lumina voastră să strălucească astfel înaintea oamenilor, ca să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl-Mama care este în ceruri.

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 25: 7